

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 w związku z art. 21 ust. 2 i art. 21 ust. 1 lit. b) pkt i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1215/2012”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownik może pozwać osobę prawną, która nie jest jego pracodawcą i która nie ma miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 na terytorium państwa członkowskiego, ale na podstawie umowy patronackiej ponosi bezpośrednią odpowiedzialność wobec pracownika w związku z roszczeniami z indywidualnej umowy o pracę z osobą trzecią, przed sąd miejsca, w którym pracownik zazwyczaj świadczy lub ostatnio świadczył pracę w ramach stosunku pracy z osobą trzecią, jeżeli bez umowy patronackiej umowa o pracę z osobą trzecią nie zostałaby zawarta?
- 2) Czy art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że zastrzeżenie dotyczące art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012 wyłącza zastosowanie przepisów regulujących jurysdykcję w świetle prawa krajowego państwa członkowskiego, które pozwala pracownikowi pozywać osobę prawną, która w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym ponosi wobec niego bezpośrednią odpowiedzialność w związku z roszczeniami z indywidualnej umowy o pracę z osobą trzecią, jako „następcę prawnego” pracodawcy, przed sąd zwykłego miejsca pracy, jeżeli taka jurysdykcja nie występuje w świetle art. 21 ust. 2 w związku z art. 21 ust. 1 lit. b) pkt i) rozporządzenia nr 1215/2012?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:
 - a) Czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „działalności zawodowej” obejmuje bycie pracownikiem najemnym w ramach stosunku pracy?
 - b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej – czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że umowa patronacka, na podstawie której osoba prawna ponosi bezpośrednią odpowiedzialność w związku z roszczeniami pracownika z indywidualnej umowy o pracę z osobą trzecią, stanowi umowę, którą pracownik zawarł w celu, który można uznać za związany z jego działalnością zawodową?
- 4) Jeżeli z odpowiedzi na powyższe pytania miałyby wynikać, że sąd odsyłający ma jurysdykcję w niniejszej sprawie:
 - a) Czy art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „działalności zawodowej” obejmuje bycie pracownikiem najemnym w ramach stosunku pracy?
 - b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej – czy art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rzym I należy interpretować w ten sposób, że umowa patronacka, na podstawie której osoba prawna ponosi wobec pracownika bezpośrednią odpowiedzialność za roszczenia z indywidualnej umowy o pracę z osobą trzecią, stanowi umowę, którą pracownik zawarł w celu, który można uznać za związany z jego działalnością zawodową?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 17 listopada 2020 r. – Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-605/20)

(2021/C 44/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda.

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z prawem europejskim jest wykładnia, zgodnie z którą naprawy dokonane w trakcie tak zwanego okresu gwarancyjnego są uznawane za transakcje niepodlegające opodatkowaniu tylko wtedy, jeżeli są dokonywane nieodpłatnie i w zakresie, w jakim w sposób dorozumiany zostały one zawarte w cenie sprzedaży towaru objętego gwarancją, przez co należy uznać za podlegające opodatkowaniu świadczenie usług w okresie gwarancyjnym (bez lub przy użyciu materiałów), które podlega fakturowaniu, ponieważ obowiązkowo jest one kwalifikowane odpłatne świadczenie usług?
- 2) Czy wystawienie not debetowych dostawcy części do turbin wiatrowych w celu dokonania przez niego zwrotu kosztów poniesionych przez nabywcę tych towarów w trakcie odnośnego okresu gwarancyjnego związanych z zastąpieniem części (nowy import towarów dostawcy, które zostały opodatkowane VAT i spowodowały powstanie prawa do odliczenia) i odpowiednimi pracami naprawczymi (za pomocą nabycia usług od osób trzecich z naliczeniem VAT) w ramach świadczenia na rzecz osób trzecich usługi budowy farmy wiatrowej przez owego nabywcę (który jest powiązany z grupą dostawy mającego siedzibę w państwie trzecim), należy zakwalifikować jako zwykłą transakcję obciążenia kosztami, jako taką zwolnioną z VAT, czy raczej jako odpłatne świadczenie usług, które powinno prowadzić do naliczenia podatku?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 18 listopada 2020 r. – postępowanie karne przeciwko YP i innym**

(Sprawa C-615/20)

(2021/C 44/33)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

YP i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii – w szczególności art. 47 Karty Praw Podstawowych (KPP) i wyrażone w nim prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem oraz prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy – należy interpretować w ten sposób, że pozostaje on w sprzeczności z przepisami prawa krajowego szczegółowo przedstawionymi w punktach 2 i 3 niniejszego pytania tj. art. 80 i art. 129 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (p.u.s.p.), a także 110 § 2a p.u.s.p. i art. 27 § 1 pkt 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, umożliwiającymi Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego uchylenie immunitetu i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych, a tym samym faktyczne odsunięcie sędziego od orzekania w przydzielonych mu sprawach, że:
 - a) Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego nie stanowi „sądu” w rozumieniu art. 47 KPP, art. 6 EKPC oraz art. 45 ust.1 Konstytucji RP (orzeczenia C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982);
 - b) członkowie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego charakteryzują się szczególnie silnymi powiązaniem z władzą ustawodawczą i wykonawczą (postanowienie z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska C-791/19 R, EU:C:2020:277);
 - c) Rzeczpospolitą Polską zobowiązano do zawieszenia stosowania niektórych przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym dotyczących tzw. Izby Dyscyplinarnej oraz do powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed tą izbą do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności (postanowienie z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska C-791/19 R, EU:C:2020:277). że: